The Parting Visit

Asta-seara am iesit din masonerie. O organizatie mult prea plictisitoare pentru un tip ca mine, un om al actiunii, al faptelor. Niciodata nu am gustat faza asta cu ritualuri, vorbarie, simboluri, magie si cacaturi de-astea.

Asa. Cum spuneam, mi-am dat definitiv demisia. Cam tarziu, ce-i drept, dar o vreme mi-a fost rusine sa le spun fratilor ca sunt enervanti la culme. De-a dreptul penali, cum se zice in zilele noastre, in limba noastra.

Si iata ca acum cateva ore mi-am luat inima in dinti si m-am dus la sedinta. Am intrat in sala mare a Respectabilei Loji a Pulii numarul 94, intarziind cu 23 de minute. Fratii discutau aprins despre nimic, ca de obicei. Vazandu-ma aparand in haine de strada, s-au luat cu mainile de cap si au inceput sa ma spurce. Le-am taiat scurt macaroana, anuntandu-i ca daca cuiva nu-i plac adidasii mei sa isi suflece manecile si sa iasa in fata. Au tacut.

- Vreau sa vorbesc cu marele, aaaa, sef, aaa, nu, mh, hm, cu marele aaaaaa mester.
- Maestru! Marele maestru! Sopti un oarescine.
- Da, asa, vreau sa vorbesc cu marele maestru, intre patru ochi daca se poate.

Marele maestru, un arhitect burtos, chel si transpirat, m-a admonestat:

- Frate Alex, nerusinarea ta este de-a dreptul cosmica. Cum iti permiti? Unde-ti e ciocanul? Unde-ti e peruca? Ce vrea sa insemne dezordinea asta? Haine de strada, in sacra incapere?
- Maestre, i-am zis, lasa entree-ul asta imbecil. Vreau sa stau de vorba cu preamarita-ti domnie. Da-i afara pe astia pentru cinci minute. Promit sa nu iti rapesc prea mult din prea putinu-ti-l timp.
- Frate Alex, zise tipul spumegand, esti inconstient, din cate observ. Indrazneala ta...
- Domne, i-am rupt-o vag enervat, ii dai afara sau nu?
- Nu!
- Bine. Bine, lasa. Rezolvam treaba cu toata lumea de fata, desi preferam altfel. Nu-i nimic. Sa ramana. OK. Deci, problema e urmatoarea: voi astia sunteti pur si simplu mult, dar vai, foarte mult prea imbecili si pisalogi.
- Frate...
- Nu ma intrerupe, maestre, ca-ti fut o laba... fii atent, fii atent, ia aminte: dupa cum isi poate da seama orice idiot din incapere, adica voi toti, sedintele astea sunt ceva pentru babute, nu pentru barbati. Blablablaul vostru, taifasul asta de apus de soare, ma scoate din sarite, si din acest motiv nu am trecut pe-aici in ultima vreme. Mi-era jena sa adorm cu capul pe masa, ma gandeam ca v-as fi putut deranja aberatiile cu tunatoru-mi sforait. Dar voi, draga maestre, se pare ca nu puteti trai fara mine. Ma mir de ce, neaducand niciodata o cat de cat cumsecade contributie prea-stelarelor voastre dialoguri. Nu, nu-mi amintesc sa fi zis vreodata ceva aici in afara de buna-ziua, buna-seara si la revedere. Totusi, nu se stie de ce, mi-ati dus dorul. Ce-i drept, sunt un tip misto, inteligent si aratos, dar este oare asta un motiv sa-mi dati telefoane la trei dimineata? Domnii mei, la ora asta eu sau beau, sau scriu, sau fut. Uneori chiar toate trei la un loc, recunosc. Dar vi se pare corect ca eu sa trebuiasca sa las sticla de vodca din mana ca sa ascult povetele distinsului frate Paul, care tine mortis sa-mi vorbeasca minute in sir, aproape un sfert de ora, despre ce inseamna a fi membru in aceasta minunata loja? Despre consecinte, responsabilitati si prostii de-astea? La trei noaptea? Sau sa va dau un alt exemplu: ma uitam acum doua-trei saptamani la Karate Tiger VI, nu stiu daca-l stiti, un film foarte misto, cand suna telefonul: era fratele Augustin, care tinea mortis sa-mi spuna si el ca una-alta, ca sa vin la sedinte, ca cine stie ce mi se poate intampla, ca cineva le vede si stie pe toate, etc. etc. etc. Si stiti ce s-a intamplat? Am pierdut antepenultima lupta, cu chinezul cu masca portocalie. Norocul meu si al

fratelui Augustin ca am tras pe video filmul. Dar in momentul in care am inchis telefonul, eram din cale afara de ursuz. Daca fratele Augustin ar fi fost in apropiere, i-as fi mutat falca cu doua etaje mai sus.

Sau sa va dau alt exemplu, cel mai actual: azi-dimineata pe la pranz, cand ieseam din casa sa merg la meci, m-a interpelat fratele Eugen. Eu, crezand ca e un cersetor ceva, caci mi-a vorbit din spate, am pus mana pe bricheta si i-am dat foc. Sigur, vazand cine este l-am stins imediat, dar... apropo, m-a rugat sa va transmit ca nu poate veni la aceasta sedinta, este in spital. Nici saptamana viitoare nu poate veni, daca e sa ne luam dupa spusele doctorului. Mda. Unde ramasesem?

- Frate, a zis maestrul negru de furie, cuvintele pe care tocmai ni le-ai adresat nu pot fi trecute cu vederea.
- Da, am raspuns, pai de-aia am si venit, sa-mi dau demisia. Mi-a ajuns.
- Frate, a zis maestrul, in primul rand nu se cheama demisie, ci adormire.
- Hahaha, ca la Frumoasa din Padurea Adormita, de Perrault, nu? Ahahahaha!
- Nu gasesc nimic comic la asta.
- Pentru ca va lipeste umorul, probabil.
- Nu! maestrul incepu sa urle. Pentru ca tu, frate Alex, tu pari sa nu ai nici cea mai vaga idee despre organizatia noastra, si despre ceea ce ti se poate intampla pentru jignirile pe care ni le-ai adus noua, tuturor.
- Maestre, ma ameninati? Am zis eu scuturandu-ma de ras.
- DACA TE AMENINT? Daca EU te amenint? NOI?

Radeam din ce in ce mai tare.

- Si cam ce aveti de gand sa-mi faceti? Imi zgariati masina cu o cheie? Imi bagati cacat in cutia postala?
- Groh, a facut maestrul turband. Ce iti facem? Nici nu iti poti IMAGINA ce iti vom face! Planetele nu iarta! Marea cunoastere este razbunatoare! Galaxia fantomelor albastre te pandeste la colt! Intelepciunea universala...
- Domne, am zis, lasa glumele si oracaiala asta banala, zi care-i treaba: imi accepti demisia au ba? Sa stiu si eu un lucru, ca incep sa cred ca-mi bat gura degeaba cu tine.
- AAAARRRH!H!HRG!HA! nu accept nimic! Nu ai voie sa parasesti acest select loc de HRHRGLMCHRGR... al HRGH...GHCHRHG... maestrul tusi ingrozitor, inecandu-se cu flegme cuvinte. Respirand adanc, continua: si demisia, ah, argh, adormirea, trebuie sa fie oficiala, pe hartie...
- Ma gandisem eu, am zis, o am aici.

I-am intins o foaie pe care scria:

Draga mare si venerabil si prearespectat maestru Gigi Ionescu,

Eu, subsemnatul frate Alex, domiciliat in Bucuresti, Strada Veronica Micle 11, imi dau demisia din Respectabila Loja a Pulii numarul 94, pentru ca am altele de facut, treburi cu adevarat importante.

Va rog sa o acceptati (demisia), parerea de rau este de partea mea, tin sa va asigur. Am petrecut momente de Lumina si Adevar alaturi de frati – amintesc de transmisia meciului Olanda-Cehia pe care am urmarit-o impreuna – dar a sosit momentul sa pasesc pe alta cale.

Cu metalele, lemnul, fiarele vechi si sticlele goale sunt la zi, dupa cum stiti, si am platit si lumina pe anul 4781. Chitanta o gasiti in plic.

Toate bune va ureaza

Fratele Alex.
(indescifrabil)

Bucuresti, 2004

Maestrul imi inapoie hartia fara nici un cuvant. Auzeam cum ii bate inima, se auzea pana-n Baneasa. Venele i se umflasera pe gat, frunte, sprancene, credeam ca vor plesni toate deodata, improscandu-ma cu sange fierbinte, crud.

- Apa, sopti muribund.

Cineva ii dadu un pahar cu apa. Maestrul bau, mai bau inca unul, si inca unul, dupa care respira putin dupa o tehnica yoga.

- Frate Alex, zise, nu pot accepta asta. Existenta ta se va sfarsi foarte curand.
- Ha, am zis, iarasi incepeti? Ce-i gresit cu foaia mea?
- Este o bataie de joc. O simpla, mare, nesimtita bataie de joc. Te rog sa parasesti acest sacru lacas. Si scrie-ti testamentul. Roaga-te la Dumnezeu, sau la Satana, sau la ce vrei tu. Unicul Adevar si Eterna Cunoastere se apropie de tine, deschide ochii si ciuleste urechile, si vei auzi suflul mortii...
- Hopa, hopa, usurel, nene. Daca e sa o luam cu de-astea, asculta la mine: tu ai auzit de Baronu'?
- De cine?
- De Baronu'.
- Nu.

Am deschis o fereastra prin fata careia tocmai trecea un copil.

- Pustiule, tu stii cine-i Baronu'? l-am intrebat.

Copilul albi la fata si o lua la goana ca muscat de sarpe, poticnindu-se si cazand la fiecare cincisprezece pasi.

- Vezi, i-am zis maestrului, orice copil stie cine e. Sa-ti spun o povestioara: eu cand eram mic m-am batut cu Baronu' cu piese de Lego, si l-am invins. Atunci mi-a jurat supunere vesnica sau dragoste eterna, nu mai stiu. Oricum: daca cumva candva va miorlai prea tare motanul vecinilor, sau daca ploua intr-o joi, sau daca mi se intampla orice altceva, mi se descos pantalonii de exemplu, sau imi cade o farmitura de paine pe bluza, Baronu' va merge drept la tine acasa, unde o va fute pe fi-ta sub ochii tai. Apoi ii va taia titele si ti le va baga in gura. In cele din urma o va arunca pe fata de la balcon, iar daca nu ai, o va baga in gura unui crocodil. Banuiesc ca nici Fratii Daniel Ciuca nu-ti spun nimic. Fosti luptatori in legiunea straina, acesti dragi amici te vor face sa-ti sugi pula, dupa ce ti-o vor separa de corp. Dureros, crede-ma, dar mai mult pentru tine decat pentru ei. Asa ca ia seama, maestre. Semneaza aici cum ca nu mai sunt membru al acestei luminoase organizatii, si ne putem desparti in relatii cordiale. Nu semnezi, ti-am zis: Baronu', Fratii Daniel Ciuca...

Intre picioarele maestrului se forma un lac de pisat. Cu mana tremuranda si lipsit de cuvinte, marele om semna hartia pe care i-am intins-o. Ceilalti frati se buluceau spre iesire.

- Stati o secunda, am urlat, si o parte dintre ei lesina instantaneu. Ceilalti se adunara intr-un colt, tremurand ca niste oi in fata lupului.
- Ce e? Ce doresti? Ingaima unul mai curajos.
- Nimic. Daca intamplarea il va scoate in calea mea pe unul dintre voi, pe strada, la film, la opera sau la meci, acela ar face bine sa treaca pe trotuarul opus sau sa se arunce in fata unui troleibuz. Altfel...

Am lasat amenintarea neterminata. Plutea in aer, vizibila, palpabila chiar. Ceasul de la mana-mi arata ca se apropie ora 21. Inca patruzecisicinci de minute pana cand incepea

Sopranos. M-am urcat pe covorul zburator si am parasit incaperea prin peretele dinspre vest, care se prabusi in urma mea. Zburand peste Magheru l-am vazut pe Baronu'. M-a vazut si el pe mine si mi-a facut voios cu mana.
Maine ma duc sa imi dau demisia de la Greenpeace, iar poimaine voi iesi din ACR.
Pentru ca asa nu se mai poate.
Trai.
Ce pula mea.